

[Viggo Starcke.]

„Den tyske forsikringsmand Manes gav i sin tid et drastisk eksempel på pengenes varierende købekraft fra inflationstiden i Tyskland. For en udbetalt forsikringssum på 25 000 RM kunne man i midten af 1918 købe sig et hus, i slutningen af 1920 et møblement, et år senere en habit, i juli 1923 50 kg briketter, og i oktober 1923 var beløbet ikke tilstrækkeligt til at frankere et brev til den forsikrede.“

og redaktøren fortsætter:

„Så galt skulle det nødigt gå her i landet, men det er ikke upåkrævet at pege på, at ethvert valutafald er en ekspropriation af visse dele af befolkningen til fordel for andre. Det, der skete i Tyskland, og som blev sat i gang eller tolereret af regeringerne, var imidlertid ikke en depreciering i forhold til guldbeholdning eller noget lignende bankteknisk. Nej, det var intet mindre end et tyveri. Alt, hvad alle verdens AJ Caponer har kunnet frarøve eller franarre det såkaldte ordnede samfund, er for intet at regne mod de milliarder, som her ved seddelpressens hjælp blev trukket ud af bokserne, skrivebordsskufferne eller lommerne på folk, som havde stølet på statens urokkelige soliditet i pengesager.“

Det er meget stærke ord, men de viser, at disse fortsatte devalueringer, forringelser af kronen, er ikke finanspolitik. Det er forbrydelse, det er en hensynsløs vilkårlig omflytning af værdier, værdier, som væsentligt bliver taget fra sparernerne, fra selvpensionisterne, fra aldersrentemodtagerne, fra arbejderne, fra lønmodtagerne, fra det kornkøbende husmandsbrug og flyttet over til andre ejere af faste værdier.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. H. C. Hansen, som i sin strålende, men lidt hovmodige tale kom flyvende som den rige fugl, at når han sagde om det ærede medlem hr. Viggo Starcke, at han ville blive slemt forpjusket, hvis han skulle til at drive praktisk politik — ja, så er det meget sandsynligt, at jeg ville blive slemt forpjusket. Men det er jo et rent underordnet spørgsmål, for politik drejer sig ikke om politikere, men om hele befolkningens ve og vel og vilkår, og hvordan har den jævne befolkning det egentlig, hvordan har arbejderne det efter at have været genstand for det ærede medlem, det tidligere højtærede finansgeni, hr. H. C. Hansens behandling? De er meget slemt forpjuskede efter devalueringerne, efter prisstigningerne, efter skatterne, og de ville blive det endnu mere efter den omsætningsskat, som det ærede medlem

havde i sinde at gennemføre. Efter mit skøn burde det ærede medlem hr. H. C. Hansen idømmes livsvarig omsætningsskat.

Disse problemer med, at man flytter de store værdier gennem devalueringer, er af så stor betydning, at man bør overveje, hvis noget sådant skulle gentage sig i dansk politik, om der bør rejses rigsretsanklage mod de ansvarlige folk. Når kronen mister en del af sin værdi, så skal der, alt andet lige, flere kroner til at købe f. eks. et stykke jord, og man har da også set, at som følge af kroneforringelsen og prisstigningerne er Danmarks samfundsskabte jords værdi bare i den sidste vurderingsperiode på fem år steget ca. 2 milliarder, og hvis man lader dette forhold bestå, vil disse 2 milliarder kr. ved ejerskifte eller ny prioritering omsættes til ny obligationsgæld. Mærkeligt nok synes dette forhold ikke at interessere de partier, som har ansvaret for det. De prøver at indfange folks opmærksomhed ved at snakke om noget andet. Men jeg vil gerne rette det direkte spørgsmål til den høje regering: Hvad vil regeringen gøre overfor dette problem, vil den lade de 2 milliarder kr. gå ind i gældsomsætningen, eller vil den gribe ind overfor dette problem nu, medens det endnu kan gøres?

Det er rigtigt, at Danmark i dag er i vanskeligheder, men hvori består vanskelighederne? Man skulle synes, det var vigtigt at gøre sig dette klart. Efter fire milde vintre med vældige besparelser på brændsel og foder, med muligheder for byggeri og vejarbejder det meste af året, efter tre usædvanligt rige høstår på rad, efter stigende industriproduktion og skibsbygning, efter at Danmark har modtaget over 1 milliard kr. i Marshallgaver, skulle landet virkelig have muligheder for at være velstående, og hvis det ikke er det, må man slutte, at landet har været dårligt regeret.

For at klargøre, hvor Danmark står, havde det ærede medlem hr. Oluf Pedersen ved sin forespørgsel til regeringen den 13. februar foretaget en række meget interessante beregninger, men de fire gamle partier undgik omhyggeligt at deltage i debatten. Efter i forvejen at have stukket hovederne sammen og halerne mellem benene forsvandt de om gadehjørnet som fire små gule hunde, og den højtærede finansminister gjorde under handlingerne ligesom Stankelben: „som forsigtig general holdt sig klogt tilbage“. Derfor er det måske af betydning, at man kort rekapitulerer disse tal:

Året 1950 viste et underskud på handelsbalancen på ca. 1 300 mill. kr. — ca. 660 mill. kr. mere end året forud. Importen